28/11/2022

Ο Φθιώτιδος Συμεών στην ετήσια εορτή του Πνευματικού Κέντρου Ρουμελιωτών στην Αθήνα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου Πευκακίων ιερούργησε χθες ο Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συεμών, με την κανονική άδεια και πατρική ευλογία του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερωνύμου Β', για την ετήσια εορτή του Πνευματικού Κέντρου Ρουμελιωτών της Παναγίας της Προυσιωτίσσης, της Προστάτιδος και Πολιούχου της Ρούμελης.

Ο Σεβασμιώτατος έτυχε της αδελφικής αγάπης, τιμής και σεβασμού του πολιού Πρωθιερέως και Προϊσταμένου του Ι.Ν. Αγίου Νικολάου Πευκακίων, Πρωτ. π. Βασιλείου Βολουδάκη και των εκλεκτών πατέρων και συνεργατών του.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στην Ευαγγελική περικοπή του «Πλουσίου νέου» και χαρακτηριστικά ανέφερε:

«Μας δίνεται η ευκαιρία σήμερα σε αυτόν εδώ τον εμβληματικό Ιερό Ναό της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, με οδηγό τον Ευαγγελιστή Λουκά, τον Αγιογράφο της Παναγίας της Προυσιωτίσσης, τον Πολιούχο της Λαμίας, τον Προστάτη της Βοιωτίας, τον Αφέντη της Ρούμελης, της Στερεάς Ελλάδος να μελετήσουμε ένα διάλογο καίριο, ένα διάλογο του Χριστού με έναν άνθρωπο της εποχής του. Κάθε διάλογος του Χριστού είναι ασφαλώς διάλογος με τον κάθε άνθρωπο κάθε εποχής. Και το πρώτο και σημαντικό που αξίζει να κρατήσουμε και να σημειώσουμε είναι ότι ο Χριστός έρχεται σε διάλογο. Ο Χριστός δεν μονολογεί αυταρχικά και μοναρχικά, αλλά έρχεται και συζητά με τον κόσμο της εποχής του και με τον κόσμο κάθε εποχής. Και αν θέλουμε να είμαστε μαθητές του Χριστού καλούμεθα και εμείς να διαλεγόμεθα, να συζητούμε, να σεβόμαστε τη γνώμη του άλλου και να έχουμε τη διάθεση να ανοίξουμε τα αυτιά μας και την καρδιά μας, διότι αν δεν ακούσουμε, δεν μπορούμε και να διαλεχθούμε.

Με πολύ σεβασμό και αγάπη, για μία ακόμα φορά, ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός συνομιλεί με έναν άνθρωπο, ο οποίος φαίνεται να έχει αναζητήσεις, φαίνεται να ψάχνει το νόημα της ζωής, φαίνεται να είναι ευχαριστημένος με αυτά τα οποία έχει καταφέρει και ψάχνει κάτι άλλο ή τουλάχιστον έτσι θέλει να δείξει... Όπως όμως αποδεικνύεται στην εξέλιξη του διαλόγου, μάλλον ένιωθε αυτάρκεια, μάλλον

ένιωθε ευχαριστημένος, μάλλον ήθελε ένα πιστοποιητικό αναγνώρισης από το Χριστό. Δεν μπορούμε όμως να προσερχόμεθα ποτέ σε έναν διάλογο επιδιώκοντας απλώς την αποδοχή και την επιβεβαίωση, δείγμα ανασφάλειας και μειονεξίας, που πολλές φορές εμείς οι άνθρωποι έχουμε στη ζωή μας. Θέλουμε οπωσδήποτε οι άλλοι να μας αναγνωρίσουν, οι άλλοι να αναγνωρίσουν την αυθεντία μας, να αναγνωρίσουν το δίκαιό μας, την ορθότητα των απόψεών μας. Κι όταν βρεθεί κάποιος στο δρόμο μας και δεν αποδεχθεί απόλυτα ή εν μέρει την ορθότητα των απόψεών μας, οι άνθρωποι που είναι ανώριμοι, ανασφαλείς και ακαλλιέργητοι αυτομάτως ένα τέτοιον άνθρωπο τον στοχοποιούν και τον κάνουν εχθρό, τον θεωρούν αντίπαλο, τον βλέπουν ανταγωνιστή, τον βλέπουνε ως πολέμιο, ως ακάθαρτο, ως επικίνδυνο. Δε βλέπουμε όμως τέτοια πράγματα σε αυτόν το διάλογο.

Έρχεται λοιπόν αυτός ο άνθρωπος και ρωτάει τον Κυριό μας: «Τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;»Τι πρέπει να κάνω για να κληρονομήσω την αιώνια ζωή; Και ασφαλώς εδώ αναφέρεται στην ουσία της ζωής, στο αιώνιο νόημα της πραγματικής ζωής. Ψάχνει λοιπόν την αιώνια ζωή. Κι ο Χριστός με τόσο σεβασμό και με τόσο αγάπη ξεκινάει από τα αυτονόητα. Από τα εύκολα. Αυτά που πολλές φορές εμείς οι χριστιανοί τα παρουσιάζουμε ως μεγάλα κατορθώματα. Είναι τα πιο εύκολα και τα πιο αυτονόητα. Τηρείς τις εντολές; Ακολουθείς τις εντολές του Νόμου της Παλαιάς Διαθήκης, να τιμάς τον πατέρα σου, τη μητέρα σου, να μη μοιχεύεις, να μη φονεύεις, δηλαδή τα αυτονόητα μίας στοιχειώδους κοινωνικής συμβίωσης, μίας στοιχειώδους κοινωνικής αρμονίας; Αυτό οφείλει να το κάνει κάθε άνθρωπος που θέλει να λέγεται Άνθρωπος. Το να μη φονεύει, το να σέβεται το συνάνθρωπό του, το να διαμορφώνει όρους οικογενειακής ειρήνης, οικογενειακής ζωής είναι αρχές και αξίες πανανθρώπινες. Και βιάζεται ο συνομιλητής του Χριστού, που τον ονομάζει Αγαθό και φαίνεται να Τον αποδέχεται ως Αγαθό, γιατί έτσι τον προσφωνεί, βιάζεται να καυχηθεί, να παινέψει τον εαυτό του επιδιώκοντας και περιμένοντας, επαναλαμβάνω, ένα πιστοποιητικό "έξωθεν καλής μαρτυρίας", για να θυμηθούμε αλήστου μνήμης εποχές. Έρχεται και του λέει «ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου». Όλα αυτά τα έχω φυλάξει από παιδί. Έλα τώρα Χριστέ να μου δώσεις το μπράβο, έλα να μου δώσεις το πτυχίο, έλα να μου δώσεις το οφίκιο, έλα να μου δώσεις την κορδέλα, έλα να με κάνεις άρχοντα, έλα να μου δώσεις το μετάλλιο.

Κι όμως ο Χριστός δεν ήρθε σε αυτό τον κόσμο για να θωπεύει τον εγωισμό μας, ο Χριστός δεν σαρκώθηκε για να μας αφήσει ακαλλιέργητους και ανώριμους.

Ο Χριστός σαρκώθηκε, όπως μας διδάσκουν οι Πατέρες της Εκκλησίας, ώστε οι άνθρωποι να «θεοποιηθώμεν». Έγινε ο Θεός άνθρωπος προκειμένου να γίνει ο άνθρωπος Θεός.

Και για αυτό όταν προχωράει κανείς στα πιο υψηλά και στα πιο μεγάλα, αυτά τα οποία δεν τα επιβάλλει ούτε το φυσικό δίκαιο ούτε οι αυτονόητοι όροι ανθρώπινης συνύπαρξης. «πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι». Εδώ αρχίζουν τα δύσκολα, εδώ αρχίζει ο πραγματικός κόσμος, εδώ αρχίζει ο κόσμος της υπέρβασης, εδώ αρχίζει ο κόσμος της θυσίας, εδώ αρχίζει ο κόσμος του Χριστού, γιατί ο κόσμος του Χριστού αρχίζει από τη στιγμή που άνθρωπος αποφασίσει να αποδεχθεί το προσκλητήριο του Χριστού, το οποίο είναι ένα κοινό για όλους τους ανθρώπους και για εγγάμους και για αγάμους και για μοναχούς και για Επισκόπους και για πρεσβυτέρους και για διακόνους και για χριστιανούς και για όλους τους ανθρώπους είναι κοινό το προσκλητήριο.

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι». Από εκεί ξεκινάει η χριστιανική ζωή. Από τη στιγμή, που ο άνθρωπος αποφασίζει να αποστασιοποιηθεί από το είδωλό του, να αποκαθηλώσει τον εαυτό του, να αποκαθηλώσει τον εγωισμό του και στη θέση του Εγώ, να φέρνει το Εσύ, να φέρνει το Εμείς, να φέρνει το κοινωνικώς «υπάρχειν», το κοινωνείν μετά των αδελφών. Από τη στιγμή που αποφασίζει να ζήσει «εν κοινωνία», να βγει δηλαδή από τη ιδιωτεία. Τον καλεί να πάψει να μετράει τα αυτονόητα καλά, τα οποία έχει κάνει και τον εισαγάγει σε έναν άλλο κόσμο, στον κόσμο της αγάπης, στον κόσμο της προσφοράς, στον κόσμο της συνύπαρξης, στον κόσμο της συναλληλίας, στον κόσμο της πραγματικής ανθρωπιάς , στον κόσμο της αδελφοσύνης, στον κόσμο της αληθινής κοινωνίας του προσώπου. Και εκεί αναδεικνύονται οι πραγματικές προθέσεις. Οι πραγματικές προθέσεις και οι πραγματικές διαθέσεις και η πραγματική πίστη δεν φανερώνεται σε εύκολες συνθηματολογίες, ούτε φανερώνεται στην εύκολη κριτική και κατάκριση των πάντων. Δεν υπάρχει ευκολότερο πράγμα το να είναι κανείς εισαγγελέας των άλλων. Δεν υπάρχει ευκολότερο πράγμα να βάζεις τον άλλον απέναντι στο τοίχο και να τα βρίσκεις όλα στραβά πάνω του. Είναι το πλέον εύκολο πράγμα μέσα στον κόσμο. Το δύσκολο πράγμα είναι κατά πόσο είσαι αποφασισμένος να βάλεις τον εαυτό σου στα έξι μέτρα και κατά πόσο είσαι αποφασισμένος να αρχίζεις να βλέπεις πόσο είσαι αληθινά διατεθειμένος να απαρνηθείς τον εαυτό σου και να άρεις το σταυρό σου. Γι' αυτό και αυτός, ο κατά τα άλλα ευγενέστατος άνθρωπος, ο κατά τα άλλα καλός χριστιανός με τα δεδομένα της εποχής του, έφυγε περίλυπος « ην γαρ πλούσιος σφόδρα» μας λέει ο Ευαγγελιστής. Τα βρήκε σκούρα τα πράγματα, δεν άκουσε από τον Χριστό αυτό που ήθελε. Τι περίμενε να ακούσει; Μπράβο παιδί μου, είσαι καλός χριστιανός, δεν είσαι «ώσπερ οι λοιποί των

ανθρώπων», που θα πει ο Φαρισαίος συγκρίνοντας τον εαυτό του με τον ταλαίπωρο το Τελώνη που χτυπούσε τα στήθια του πίσω από την κολώνα προσευχόμενος. Δεν είσαι σαν αυτούς τους αμαρτωλούς αυτού του κόσμου, είσαι καθαρός, είσαι γνήσιος, είσαι ακραιφνής, διαφέρεις από τους άλλους, μπράβο, έτσι, κράτα γερά και ο παράδεισος είναι μόνο για σένα και όλοι οι άλλοι δε χωράνε. Δε λέει κάτι τέτοιο ο Χριστός σε αυτό τον άνθρωπο. Αλλά αντίθετα θέτει τον δάκτυλον «επί τόν τύπον τῶν ἥλων» και για αυτό και καταλήγει με τη συγκλονιστική φράση ότι είναι ευκολότερο να περάσει καμήλα από μια τρυπούλα μιας βελόνας παρά «πλούσιος εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.». Και ο Κύριος αναφέρεται όχι μόνο σε αυτούς που έχουν υλικό πλούτο αλλά και σε όλους εμάς, που μπορεί να μην έχουμε υλικό πλούτο, αλλά που μπορεί να θεωρούμε ως πλούτο μας τα χαρίσματά μας, που μπορεί να θεωρούμε ως πλούτο μας την άποψή μας, τη γνώμη μας, τον εγωισμό μας, που μπορεί πλούτος μας να είναι το είδωλο το οποίο έχουμε χτίσει γύρω από τον εαυτό μας και από το οποίο δε ξεκολλάμε και δε φεύγουμε.

Και αυτός ο πλούτος είναι, που μας στερεί τον αληθινό πλούτο, γιατί ο αληθινός πλούτος είναι να εγκαταλείπεις κάθε τι δικό σου και να δίνεσαι και να προσφέρεσαι στην αγάπη του Χριστού.

Κλείνοντας το κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος ανέφερε:

«Ο Χριστός έρχεται να μιλήσει στον καθένα από εμάς προσωπικά. Είναι μία θανάσιμη υπεκφυγή να προσπαθούμε να σκεφτούμε τι από αυτά «κολλάει» σε κάποιον άλλον και σε ποιον, για να θέσουμε κάποιον άλλο στο κέντρο της κριτικής μας. Αυτό μονάχα μας αποπροσανατολίζει, αυτό μονάχα μας ξεγελά και μας μπερδεύει. Ο Χριστός έρχεται και σαρκώνεται για τον καθένα από μας. Μην αρνηθούμε το Χριστό από τη ζωή μας. Έρχεται, ασχολείται προσωπικά με εμάς και μας λέει και σε εμάς: «ασχολήσου επιτέλους με τον εαυτό σου, πάρε τη ζωή στα σοβαρά, σταμάτα επιτέλους να ασχολείσαι με τον κιτρινισμό, κάνε τη ζωή σου λευκή και όχι κίτρινη, κάνε τη ζωή σου καθαρή και φωτεινή και όχι μαύρη και γκρίζα. Ασχολήσου επιτέλους πραγματικά με τον εαυτό σου, για να μη φύγεις κι εσύ περίλυπος, όπως έφυγε αυτός που δήθεν ήθελε πραγματικά να μάθει ποια είναι η αιώνια ζωή και το μυστικό της ζωής, αλλά τελικά τα έχασε όλα».

Ο πρώτος Επίσκοπος που ιερούργησε στο ναό στην μετά covid εποχή

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας ο κ. Συμεών προσέφερε στον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου μία φορητή εικόνα του Οσίου Βησσαρίωνος του Αγαθωνίτου.

Ο Προϊστάμενος του Ναού, π. Βασίλειος Βολουδάκης αναφέρθηκε με πολύ θερμά λόγια αγάπης προς το πρόσωπο του Σεβασμιωτάτου κ. Συμεών ανατρέχοντας ιδιαίτερα στην περίοδο της διακονίας του κ. Συμεών ως Πρωτοσυγκέλλου της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών κατά την οποία ο κ. Συμεών «επέδειξε ιδιαίτερη φροντίδα για τον Ναό του Αγίου Νικολάου», ενώ ο π. Βασίλειος τόνισε ότι ο Σεβασμιώτατος Φθιώτιδος κ. Συμεών είναι «ο πρώτος επίσκοπος που ιερουργεί στο Ναό του Αγίου Νικολάου στην μετα covid εποχή».

Ομιλία με θέμα την Παναγία

Ακολούθησε, συνοδεία της Φιλαρμονικής της ΕΛ.ΑΣ., Ιερά Λιτανεία της Εικόνος της Παναγίας Προυσιωτίσσης από τον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου Πευκακίων στο κτίριο του Πνευματικού Κέντρου Ρουμελιωτών, στην είσοδο του οποίου ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών ετέλεσε Αρχιερατική Δέηση υπέρ πάντων των μελών του Συλλόγου και υπέρ όλων των Ρουμελιωτών.

Ο κ. Συμεών πραγματοποίησε ακολούθως επίκαιρη ομιλία με θέμα την Παναγία υπογραμμίζοντας το Μυστήριο της Θεοτόκου και μεταξύ άλλων χαρακτηριστικά ανέφερε:

«Το Μυστήριο της Παναγίας, το Μυστήριο της Θεοτόκου δεν μπορεί να το προσεγγίσει κανείς ούτε διανοητικά, ούτε νοησιαρχικά, ούτε φιλοσοφικά, διότι θα υπερβαίνει και θα ξεπερνάει όλες αυτές τις κατηγορίες του κτιστού κόσμου.

Μονάχα όποιος αγαπήσει την Παναγία, μπορεί να αισθανθεί κάτι από το Μυστήριο της αγάπης Της, από το μυστήριο της Θεοτόκου. Η Παναγία ευλογεί αυτόν που μετέχει στο μυστήριό Της και στην αγάπη Της, που είναι μυστήριο σεβασμού, που είναι μυστήριο ενότητας, μυστήριο ειρήνης, που είναι μυστήριο καλοσύνης, μυστήριο φιλανθρωπίας, μυστήριο αλληλεγγύης, που είναι μυστήριο «εξόδου από τον εαυτό σου» και συνάντησης του άλλου προσώπου.Η Παναγία γίνεται η αγκαλιά που συναντά τους πάντες και που καλεί και προσκαλεί όλους σε συνάντηση. Όποιος αποδέχεται αυτή την πρόσκληση και δε βάζει όρους και προϋποθέσεις, όποιος είναι διατεθειμένος με την καρδιά του να δεχθεί να βρεθεί στην αγκαλιά της Παναγίας μας μαζί με κάθε άλλον άνθρωπο, μονάχα αυτός μπορεί να ζήσει το μυστήριο της Θεοτόκου, το μυστήριο της μητρότητας, το μυστήριο της αδελφότητας, το μυστήριο της οικογένειας, το μυστήριο δηλαδή της ανιδιοτελούς, αληθινής, εξωστρεφούς αγάπης, η οποία οδηγεί σε συνάντηση τον άνθρωπο. Κι έτσι η Παναγία μπορεί να αποτελέσει την απάντηση στο πρόβλημα του πολέμου, στο πρόβλημα της βίας, στο πρόβλημα της ελλείψεως κοινωνικής συνοχής, σε όλα αυτά τα προβλήματα τα οποία ζούμε σήμερα. Το πρόβλημα του κόσμου είναι ένα και μοναδικό. Η αποδοχή του διαφορετικού, γιατί το απόγειο της ετερότητας είναι η μοναδικότητα και εκεί κανείς καταλαβαίνει τη μοναδική δική του σχέση με την Παναγία. Με αυτό που ο καθένας εκφράζεται, εκφράζει την ανάγκη να το εκφράσει με το δικό του τρόπο, να προσευχηθεί με το δικό του τρόπο, να της μιλήσει με το δικό μου τρόπο, να εκφράζει την αγάπη του με τον δικό του τρόπο. Ο καθένας προσφέρει στο πρόσωπο της Παναγίας τη μοναδικότητά του. Και αυτή η μοναδικότητα είναι που συντελεί στην ενότητα την οποία την έχουμε ανάγκη όσο ποτέ άλλοτε».

Τέλος, **ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών** τέλεσε και τον Αγιασμό των Εγκαινίων του Λαογραφικού Μουσείου του Πνευματικού Κέντρου Ρουμελιωτών, το οποίο δημιούργησε η αγάπη και η ευεργεσία της δωρήτριας οικογένειας Αγαπητού, ενώ ο Πρόεδρος του Πνευματικού Κέντρου Ρουμελιωτών κ. Νούλας απένειμε τιμητική διάκριση στον κ. Συμεών.

Ο Σεβασμιώτατος είχε την ευκαιρία για μια ουσιαστική και εποικοδομητική συναναστροφή με τον Πρόεδρο και όλα τα μέλη του Πνευματικού Κέντρου Ρουμελιωτών, τα οποία και κατέθεσαν την ευγνωμοσύνη τους, την αγάπη τους και τον σεβασμό τους στον κ. Συμεών για την αγιαστική και τιμητική παρουσία του στις εόρτιες εκδηλώσεις προς τιμήν της Πολιούχου και Εφόρου της Ρούμελης Παναγίας της Προυσιωτίσσης.

Στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, στην Ιερά Λιτανεία και στις εόρτιες εκδηλώσεις του Πνευματικού Κέντρου Ρουμελιωτών μεταξύ των μελών και των

πιστών παραβρέθηκαν: ο Υφυπουργός Παιδείας και Θρησκευμάτων κ. Άγγελος Συρίγος, ο Δήμαρχος Αθηναίων κ. Κωνσταντίνος Μπακογιάννης, καθώς και εκπρόσωποι άλλων φορέων και συλλόγων των Αθηνών.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΩΝ
ΕΙΣΟΔΟΣ